# U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **V. O.,** zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2021, č. j. OAM-84/LE-VL17-VL16-PS-2021, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 10. 2021, č. j. 62 Az 33/2021 - 34,

takto:

**I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

**II.** Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

**III.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

**IV.** Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 3.400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

## Odůvodnění:

### I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 26. 7. 2021, č. j. OAM-84/LE-VL17-VL16-PS-2021 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný zajistil žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, přičemž dobu zajištění stanovil do 8. 11. 2021.

[2] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), který ji v záhlaví specifikovaným rozsudkem zamítl. Uvedl, že žalovaný se řádně zabýval možností uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona

o azylu. Žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně a o udělení mezinárodní ochrany požádal až po zajištění za účelem výkonu správního vyhoštění. Takový postup shledal soud účelovým. Na závadu nepovažoval ani skutečnost, že v daném případě se důvody, pro něž nebylo možné využít zvláštních opatření, do značné míry shodovaly s důvody pro samotné zajištění.

## II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Proti výroku I rozsudku krajského soudu, jímž soud žalobu zamítl, brojí žalobce (stěžovatel) kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „ s. ř. s.“).

[4] Namítá nedostatečné posouzení možnosti uložení zvláštních opatření, neboť žalovaný do značné míry ztotožnil důvody pro zajištění s důvody, pro něž nelze využít žádného z alternativních opatření. Tento nezákonný postup soud aproboval, čímž zatížil i svůj rozsudek totožnou vadou, jíž trpí napadené rozhodnutí. Stěžovatel byl připraven respektovat právní řád ČR a z území dobrovolně vycestovat. V jeho případě tedy nebylo zajištění nezbytné. Proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil jak rozsudek krajského soudu, tak napadené rozhodnutí žalovaného.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti trvá na správnosti rozsudku krajského soudu, jakož i napadeného rozhodnutí. Je přesvědčený, že obsah správního spisu dostatečně dokumentuje nezbytnost zajištění stěžovatele. Proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

## III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a jedná se o kasační stížnost, která je ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. *„jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.“* V posuzovaném případě o věci rozhodoval specializovaný samosoudce (viz § 31 odst. 2 s. ř. s.), proto se Nejvyšší správní soud dále zabýval otázkou, zda je kasační stížnost přijatelná. Výkladem kritérií přijatelnosti se již tento soud v minulosti podrobně zabýval, a to v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. V něm interpretoval neurčitý právní pojem *„přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[7] V nynější věci stěžovatel žádné důvody přijatelnosti neuvedl a ani Nejvyšší správní soud přesah jeho vlastních zájmů neshledal. Stěžovatel spatřuje pochybení žalovaného, potažmo krajského soudu v nedostatečném posouzení možnosti uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Ke zde nastíněné otázce se však váže bohatá

rozhodovací činnost Nejvyššího správního soudu, v níž tento soud opakovaně vyzdvihuje subsidiaritu zajištění ve vztahu k mírnějším opatřením, na straně druhé však zdůrazňuje, že správní orgán musí mít na zřeteli, aby nedošlo ke zmaření účelu zajištění (např. rozsudky ze dne 10. 10. 2016, č. j. 7 Azs 185/2016 - 23, a ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016 - 48). V posledně citovaném rozsudku pak kasační soud mimo jiné ozřejmil, že ani při posuzování možnosti uložení mírnějších opatření nelze odhlížet od důvodů zajištění a nepovažoval na závadu, pokud se tyto důvody s okolnostmi znemožňujícími využití zvláštních opatření do značné míry překrývají (obdobně též rozsudek ze dne 27. 2. 2019, č. j. 6 Azs 351/2018 - 32).

[8] Z uvedeného je zřejmé, že stěžovatel v kasační stížnosti nepředestřel žádné právní otázky, které by dosud nebyly judikaturou uspokojivě řešeny, či otázky, které by byly v rámci dosavadní rozhodovací praxe řešeny nejednotně. Z odůvodnění napadeného rozsudku je dále patrné, že krajský soud z relevantní judikatury vycházel a z ní vyplývající závěry aplikoval na projednávaný případ. Přitom srozumitelně osvětlil, proč považoval zajištění stěžovatele za přiměřené daným okolnostem a z jakého důvodu nebylo možné využít mírnějších opatření. Konečně kasační soud neshledal (a ostatně ani stěžovatel nic takového netvrdil), že by se krajský soud dopustil zásadního pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

## IV. Závěr a náklady řízení

[9] Nejvyšší správní soud tedy neshledal existenci důvodů přijatelnosti kasační stížnosti, pročež nepřikročil k podrobnému věcnému přezkumu kasačních námitek stěžovatele a kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou (§ 104a odst. 1 s. ř. s).

[10] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Soud o nákladech nerozhodoval podle § 60 odst. 3 s. ř. s., přestože kasační stížnost odmítl, a to s ohledem na závěry usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, č. 4170/2021 Sb. NSS (srov. obdobně usnesení ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Soud mu proto náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

[11] Stěžovateli byl v řízení před krajským soudem ustanoven zástupce z řad advokátů, a to Mgr. Ladislav Bárta, který jej i nadále zastupuje v řízení o kasační stížnosti (§ 35 odst. 10 s. ř. s. *in fine*). Ustanovenému zástupci náleží za úkon právní služby spočívající v podání kasační stížnosti odměna ve výši 3.100 Kč [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], a dále 300 Kč jako paušální náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkově tedy náleží ustanovenému zástupci částka ve výši 3.400 Kč (tato částka je konečná, neboť ustanovený zástupce není plátcem DPH).

**P o u č e n í :** Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. ledna 2022

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu